

Udskriftsdato: 22. december 2025

KEN nr 10189 af 13/05/2008 (Gældende)

Landsskatteretskendelse vedr. Registreringsafgift – tysk indregistreret bil

Ministerium: Skatteministeriet

Journalnummer: Skattemin.
Landsskatteretten, j. nr. 05-04056

Landsskatteretskendelse vedr. Registreringsafgift – tysk indregistreret bil

Resumé

Klager tilmeldte sig folkeregistret i Danmark i juni 2003 efter flere års bopæl i Tyskland. Ved indrejsen modtog klager en personbil, der var ejet af et selskab i Tyskland, som var uden aktivitet, og hvorfra klager ikke modtog løn, ligesom han ikke blev beskattet af fri bil stillet til rådighed af det tyske selskab. Registreringsafgiftspligten ansås for indtrådt ved indrejsen.

Klagen skyldes regionens opkrævning af 90.825 kr. i registreringsafgift for perioden 1. juni 2003 til 28. marts 2005, idet et tysk indregistreret køretøj er anset for registreringsafgiftspligtigt i henhold til registreringsafgiftslovens § 1, stk. 1.

Landsskatterettens afgørelse

Regionens afgørelse stadfæstes.

Sagens oplysninger

Det fremgår af sagens oplysninger, at klageren i perioden 1997 til juni 2003 har været tilmeldt folkeregistret i Tyskland, og at han juni 2003 blev tilmeldt folkeregistreret i Y1 i Danmark. I den forbindelse modtog klageren en tysk indregistreret bil af mærket Mercedes-Benz.

Den omhandlede bil ejes af et tysk selskab, G1 GmbH (herefter benævnt moderselskabet eller det tyske moderselskab), der ejes af klagerens hustru. I den i sagen omhandlede periode har moderselskabet ikke haft aktiviteter. Moderselskabet havde i de i sagen omhandlede år, 2003, 2004 og 2005, således ikke nogen omsætning, og påbegyndte ikke nye projekter i perioden. I perioden havde moderselskabet adresse hos en revisor i Tyskland.

Moderselskabet stiftede imidlertid et datterselskab i Danmark, G2 ApS (herefter benævnt datterselskabet), der blev registreret medio 2004. Datterselskabet blev stiftet med henblik på byggeri på det danske marked, idet der blev stilstand i byggeri på det tyske marked, samtidig med at der kom gang i byggeriet på det danske marked.

Klageren har under regionens behandling af sagen oplyst, at han i perioden har boet i en lejet ejendom ved Y2 og været tilmeldt folkeregistret i Y1 på en c/o-adresse hos sin fætter for at undgå chikane fra en tidligere samarbejdspartner.

Ifølge regionens oplysninger er ejendommen ved Y2 beliggende på en adresse, hvor klagerens hustru indtil den 15. marts 2005 havde adresse. Pr. denne dato meldte klagerens hustru flytning til en anden adresse i Y3, hvor datterselskabet var i gang med at opføre et hus.

Det fremgår, at klageren er direktør i både moderselskabet og i datterselskabet. I den i sagen omhandlede periode er der ikke udbetalt løn til klageren fra moderselskabet eller fra datterselskabet, og klager er ikke beskattet af fri bil i moderselskabet. Klageren har imidlertid siden maj 2004 månedligt fra selskabet G3 A/S fået udbetalt et vederlag, hvoraf der er indeholdt A-skat m.v.

Klagerens repræsentant har under sagens behandling i regionen herom bl.a. oplyst, at vederlaget fra G3 A/S ikke er en egentlig løn. Som begrundelse herfor er fremlagt kopi af et brev af 26. maj 2004 fra datterselskabet til regnskabschefen i G3 A/S, hvis hovedaktionær er DH. Af brevet fremgår bl.a. følgende:

»Vedr.: Samarbejde med DH om realisering af div. byggesager.

Med henvisning til behagelig telefonsamtale d.d. skal jeg her kort opridse vor aftale med DH.

Det er aftalt at vi får overdraget forskellige byggeopgaver fra DH f.eks.

Her skal DH stå for finansieringen og garantistillelsen overfor håndværkerne, og føre bogholderiet.

Vi står for hele projekteringen, forhandling med myndighederne, fremskaffelse af byggetilladelse og prisforhandlingen og kontrahering med håndværkerne og efterfølgende tage hånd om opførelsen herunder byggestyringen.

Når selve byggesagen kører godkender vi de indgående regninger hvorefter det er aftalt, at DH betaler disse.

Det er også aftalt at vi sidder på kontoret huslejfrit mod at betale for forbrug, (lys, varme og tlf. f.eks.), betaling af disse omkostninger lægger DH ud.

Vi, foreløbig T og undertegnede modtager en a konto løn på 30.000 kr. + kørepenge pr. måned, som DH også lægger ud.

Et eksempel: Vi har en byggesag for DH hvor antal bebyggede kvadratmeter giver en byggesum på 25 mio. kr. + moms, f.eks.

De 25 mio. kr. + moms sætter DH til side og ud af den sum betaler DH de ovenfor nævnte omkostninger.

Når byggesagen så er færdig fradrages ovenfor nævnte omkostninger som eksempelvis sammenlagt beløber sig til 22 mio. kr.+ moms de 25 mio. + moms.

Differensen, 3 mio. + moms deles i tre dele, en del til DH en del til T og en del til undertegnede.«

Klagerens repræsentant har bl.a. videre oplyst, at det ikke var besluttet, hvor stor en del af overskuddet fra selskabernes projekter i Danmark, der i forbindelse med projekternes økonomiske opgørelser skulle overføres til henholdsvis moderselskabet og datterselskabet.

Ydermere har han bl.a. oplyst, at moderselskabet ikke er stiftet eller drevet med henblik på at eje en bil. En af moderselskabets kunder tilbød bilen som kompensation for gæld til moderselskabet. Om aktivitetsniveauet i datterselskabet er det bl.a. oplyst, at et af de største projekter omhandler byggeri af mellem tusind og tolvhundrede rækkehuse med en samlet volumen på ca. 88.000 m², svarende til en ordre på ca. 440 mio. kr. ekskl. moms. Sideløbende har datterselskabet et projekt, hvor der i samarbejde med et andet selskab opføres en erhvervsby med 24 erhvervshaller med et samlet ordrevolumen på 24-36 mio. kr. Hertil kommer bl.a. opførsel af 73 boliger.

Han har yderligere bl.a. oplyst, at klageren få år efter genforeningen af Tyskland flyttede dertil for at benytte det store behov for nyt byggeri til at oparbejde en ny forretning, hvilket skete inden for rammerne af moderselskabet og selskabet G4 GmbH. Da byggeaktiviteterne i Tyskland begyndte at dale igen, valgte klageren at lade moderselskabet stifte datterselskabet, der herefter profiterede af moderselskabets forretningsforbindelser i Tyskland og indvundne knowhow. Klageren har således valgt at lægge en betydelig del af sin arbejdskraft i opbygningen af datterselskabet indtil stilstanden i den tyske byggesektor er overvundet, således at moderselskabet sættes i stand til at vende styrket tilbage, når den tyske byggesektor kommer på fode igen.

Regionen modtog i oktober 2004 en anonym anmeldelse hvorved det blev oplyst, at der på adressen i Y2, boede en mand, A, og hans hustru, som havde to tyske biler og en tysk motorcykel. Det drejede sig efter oplysningerne om en Mercedes-Benz 24-ventiler, en ældre Citroen evt. XM samt en Harley Davidson-lignende motorcykel. Det blev oplyst, at bilerne blev brugt dagligt af familien, og at A har ansættelse som arkitekt i firmaet G2 ApS, og tidligere har arbejdet for arkitektfirmaet G5 I/S. Det blev videre oplyst, at A kørte dagligt i de to tyske biler.

Det fremgår videre, at politiet i marts 2005 konstaterede, at klageren kørte i det omhandlede køretøj. I den forbindelse fandt politiet, at køretøjet var registreringspligtigt her til landet.

Klagers repræsentant har under sagens behandling fremlagt en redegørelse, hvoraf bl.a. fremgår følgende:

»I oktober måned 2000 blev min klient kontaktet af det ligeledes danske arkitektfirma G5 I/S, som gennem et samarbejde med min klient ønskede at benytte sig af A's erfaringer i Tyskland, hvor G5 I/S stod overfor at skulle løse en del opgaver.

A's overvejelser og forhandlinger med G5 I/S pågik i nogle måneder og resulterede i en samarbejdsaftale vedrørende primært opgaver i Tyskland, i hvilken forbindelse det skal fremhæves, at G5 I/S i mellemtiden havde vundet førstepræmien i en arkitektkonkurrence om udviklingen af en havn i Nordtyskland.

Denne opgave tog G5 I/S med sig ind i samarbejdet, som i foråret 2001 blev opstartet indenfor rammerne af det nye selskab G6 ApS, i hvilket G5 I/S og min klients tyske selskab G1 GmbH hver ejede 50 % af anparterne.

G6 ApS' hovedopgaver kom til at bestå af omfattende arbejder i forbindelse med projekteringen for havnen i Nordtyskland, samt projekteringen af danske byggeopgaver, heriblandt ombygninger af en papirfabrik og et gymnasium.

I mellemtiden var det tyske byggemarked blevet ramt af lavkonjunktur, der gjorde markedet langt mindre attraktivt end i årene efter den tyske genforening.

Gennem sit tyske selskabs virksomhed i et stadig vanskeligere marked havde A tidligt set »skriften på væggen« for den tyske byggebranche, og samtidig, under indtryk af de til gengæld gode tider i Danmark forudset, at han ville kunne opnå afgørende konkurrencefordele i Danmark ved at være i stand til at kombinere den forholdsvis lille byggevirksomheds fleksibilitetsfordele med de langt større byggevirksomheders fordele ved at kunne operere internationalt med faste medarbejdere.

Samarbejdet mellem G1 GmbH og G6 ApS ophørte i 2004, hvor parterne atter gik hver til sit, idet min klient straks herefter via sit tyske selskab stiftede selskabet G2 ApS, hvori G1 GmbH ejer samtlige anparter.

I takt med den hurtigt tiltagende vækst på det danske byggemarked lykkedes det min klients nye danske selskab at sikre sig en del omfattende byggeopgaver, i hvilken forbindelse min klient hurtigt kom til at opleve manglen på kvalificeret dansk arbejdskraft. Hvor denne arbejdskraftmangel skabte flaskehalsproblemer på det danske marked - med store omkostningskrævende forsinkelser til følge for mange danske bygge- virksomheder i lignende situation - kunne min klient nu drage kolossal nytte af sine kontakter til mange tyske håndværksfirmaer og dygtige byggehåndværkere, som min klient for en stor dels vedkommende allerede havde haft lejlighed til at samarbejde med i forbindelse med sine byggeopgaver i Tyskland.

I samarbejde med G3 A/S har G2 ApS således hele tiden haft et betydeligt antal stabile tyske håndværkere ansat på selskabets projekter i Danmark. Sommeren 2007 igennem var der således konstant tale om 60-75 medarbejdere. Vedligeholdelse af en udenlandsk medarbejderstab i denne størrelsesorden har nødvendiggjort, at A gennem lange perioder næsten ugentligt har måttet rejse til Tyskland for at føre samtaler med tyske samarbejdspartnere, arbejdsformidlingskontorer, potentielle medarbejdere etc., i hvilken forbindelse en bil naturligvis er et helt uundværligt arbejdsredskab.

En anden årsag til A's hyppige rejser til Tyskland vedrører indkøbet af byggematerialer fra Tyskland og Polen til brug for hans selskabs leverance af materialer til de igangværende projekter. A's fremskaffelse af materialer på særdeles konkurrencedygtige vilkår hvad angår såvel priser som korte leveringstider og leveringsstabilitet er helt afgørende for G2 ApS' evne til at tjene penge, idet det er en væsentlig bestanddel af selskabets aftale med G3 A/S, at G2 ApS »tjener hvad der spares« på materialer, lønninger og forsinkelser m.m. i forhold til de på forhånd aftalte vilkår.

En tredje årsag til A's hyppige rejser til Tyskland, er hans behov for at opretholde den tættest mulige kontakt med det tyske byggemarked, således at det indgående markedskendskab, som A har fået opbygget gennem de forløbne i år, ikke risikerer at gå tabt, men tværtimod forbliver optimalt egnet til at sikre G1

GmbH det gunstigst mulige udgangspunkt, når det tyske marked atter bliver i stand til at generere et bedre afkast end det danske marked.

Som det formentlig vil være bekendt, er konjunkturerne i Tyskland siden regionens afgørelse atter vendt og dette har da også allerede resulteret i, at en af min klients største tyske bygherrer nu har henvendt sig til min klient med henblik på opførelse af endnu et møbelhus, ligesom også et funderingsfirma, som G1 GmbH tidligere har bygget for, har henvendt sig for at få opført en lager-produktionshal.

Min klient har således i hele perioden fra 2001 til dato — herunder i perioden fra 2003 til regionens afgørelse — benyttet den sagsomhandlede bil til at gennemføre en intensiv rejseaktivitet mellem Danmark og Tyskland, og denne rejseaktivitet har været af afgørende betydning for opretholdelsen og videreudviklingen af min klients erhvervsaktiviteter på begge sider af grænsen.«

Klagers repræsentant har bl.a. yderligere fremlagt kopi af faktura af 6. oktober 2006 fra datterselskabet til G3 A/S til dokumentation af, at den skrivelse af 26. maj 2004 nævnte aftale er gældende.

Der er endvidere fremlagt kopi af skrivelse af 13. marts 2008 fra G7, hvoraf fremgår, at eksportomsætningen i forbindelse med byggeri for det tyske moderselskab for årene 1995, 1998 og 2003 i alt udgjorde 6.832.341 kr. Der er endvidere fremlagt kopi af skrivelse af samme dato fra G7 vedrørende omsætning i forbindelse med projekter udført for G8 i tæt samarbejde med datterselskabet for perioden 2006-2008, i alt ca. 75 mio. kr.

Til yderligere dokumentation for, at der ikke foreligger et ansættelsesforhold, har klagers repræsentant fremlagt to fakturaer udstedt af datterselskabet til G3 A/S fra 2007 tillige med kopi af årsrapport for datterselskabet for 2006/07 og selvangivelse for 2007.

Til dokumentation for moderselskabets aktiviteter i 1990'erne er fremlagt en firmabrochure med et antal referencer vedrørende realiserede projekter. Endvidere er fremlagt kopi af skrivelse til klager fra en tysk projektudvikler vedrørende drøftelse af mulige projekter af fælles interesse.

Regionens afgørelse

Regionen har anset klageren for pligtig til at betale 90.825 kr. i registreringsafgift, idet det omhandlede køretøj er anset for registreringsafgiftspligtigt i henhold til registreringsafgiftslovens § 1, stk. 1.

Politiet har fastslået, at kørslen i Danmark har medført, at den omhandlede bil er registreringspligtig i Danmark. Efter registreringsafgiftslovens § 1, stk. 1, skal der betales afgift af motorkøretøjer, som skal registreres efter færdselsloven.

Klageren har anvendt et tysk indregistreret køretøj på offentlig vej i Danmark i perioden 1. juni 2003 til 28. marts 2005. Han har fast bopæl i et helårshus i Y2 sammen med sin hustru. Folkeregisteradressen i Y1 er blot en proforma adresse, ligesom hustruens adresse i Y3 er en proforma adresse. Huset er ikke færdigbygget og ikke beboet. Klageren har selv oplyst, at han bor i et sommerhus i Y2, men ønsker at hans post skal sendes til adressen i Y1.

Klageren får ikke løn i det tyske firma, hvorfor han ikke kan få tilladelse til ratevis betaling af registreringsafgift med 3 % pr. kvartal efter reglerne i registreringsafgiftslovens § 3a. Det er et krav for disse reglers anvendelse, at den herboende har sit hovederhverv ved at gøre tjeneste for den udenlandske virksomhed.

Et hovederhverv foreligger, når den herboende er beskæftiget hos den udenlandske virksomhed og som minimum oppebærer mere end halvdelen af sin arbejdsindkomst fra arbejde for den udenlandske virksomhed. Det er således ikke tilstrækkeligt, at den herboende formelt er ansat i den udenlandske virksomhed, men faktisk (reelt) udfører sit arbejde for et herværende moderselskab, datterselskab, fast driftssted.

Klageren er anset for ansat i G3 A/S, hvor han får udbetalt á conto løn med almindelig lønseddel og A-skattetræk. Det er ikke muligt at omgøre disse udbetalinger fra klager til datterselskabet på et senere tidspunkt, når hele byggesagen er afsluttet. Klageren er flyttet tilbage til Danmark i juni 2003, hvor han

tog ophold i et helårshus sammen med sin hustru, og der er ikke nogen aktiviteter i moderselskabet, hvor han er direktør. Han har endvidere dagligt i Danmark kørt i en tysk indregistreret bil, der er indregistreret til moderselskabet. Det af klageren udførte arbejde i Danmark er udført for datterselskabet, men aflønning sker fra G3 A/S.

Klagerens påstand og argumenter

Klagerens repræsentant har nedlagt påstand om, at der ikke er hjemmel til at opkræve registreringsafgift af det i sagen omhandlede motorkøretøj.

Anvendelsen af regionens praksis vedrørende pålæggelsen af dansk registreringsafgift i forbindelse med det omhandlede motorkøretøj, udgør et brud på EU-retten og en hindring for arbejdskraftens frie bevægelighed. EF-domstolen har ved dom af 15. september 2005 i sagen C-464/02 afvist berettigelsen af de danske myndigheders ovennævnte praksis, fordi den griber ind i udøvelsen af en grundlæggende frihed, som traktaten sikrer.

I nærværende sag vedrørende klagerens bil, fremgår det af klagerens skriftligt afgivne og mundtligt bekræftede redegørelse overfor ToldSkat, at det pågældende køretøj hverken varigt skal anvendes i Danmark eller faktisk anvendes varigt i Danmark, idet bilen indtil beslaglæggelsen til stadighed er blevet anvendt såvel - i overvejende grad - i Tyskland, hvor moderselskabet er hjemmehørende, som - i mindre grad - i Danmark, hvor datterselskabet er hjemmehørende.

Eftersom bilen således samlet set alene i mindre omfang er blevet brugt i Danmark, gøres det gældende, at der ikke skal betales dansk registreringsafgift af bilen. Der henvises i denne forbindelse til Skatteministeriets pressemeddelelse af 15. september 2005 i anledning af ovennævnte dom.

Baggrunden for påbegyndelsen af aktiviteten i Danmark var således, at man herefter endnu bedre kunne lægge hovedaktiviteten i Tyskland på et senere tidspunkt. EF-domstolen lagde i sagen C-464/02 ikke med formuleringen »i det væsentligste varigt« op til den stivhed, som den danske lovgivning efterfølgende har lagt op til, hvor man bl.a. inddeler i perioder. Der er særligt en i ændringslovens § 1, punkt 4, stk. 7, en bestemmelse, hvorefter skattemyndighederne i ganske særlige tilfælde kan fravige de fastsatte kriterier, således at køretøjet ikke bliver afgiftspligtigt.

EU-rettens grundlæggende rettigheder om fri bevægelighed skal dække over et varigt vilkår, hvorfor der ikke kan anvendes et øjebliksbillede, idet dette giver vilkårlighed, jf. herved traktatens art. 10 om loyalitetsprincippet.

Hvad angår den anonyme anmeldelse er det bl.a. anført, at denne indeholder flere fejl. Hverken klagers hustru eller hans datter har nogensinde kørt i bilen, dette er dels fordi begge er bekendt med, at de ikke må føre en udenlandsk indregistreret bil i Danmark, og dels fordi bilen bliver brugt på byggepladser og var meget beskidt. Begge har endvidere andre privatbiler, som til fulde opfylder familiens private transportbehov. Den »anonyme« anmelder er i øvrigt en tidligere medarbejder i G6 ApS, som måtte opsiges på grund af manglende kvalifikationer.

Det er bl.a. videre anført, at et revisionsfirma har registreret aftalen mellem datterselskabet og G3 A/S som en forpligtelse i regnskabet. Det er videre bl.a. anført, at datterselskabet nu har ca. 100 tyske håndværkere ansat til byggeri for G3 A/S, og der påtænkes nye aktiviteter i et nystiftet datterselskab, stiftet af SU og datterselskabet i fællesskab.

Endelig arbejder det tyske moderselskab p.t. videre for en tysk kunde, der ønsker opført et stort lager og detailsalg. Problemet er her, at myndighederne ikke umiddelbart vil godkende detailhandel i den påtænkte størrelsesorden og at sagen derfor er under behandling med henblik på udarbejdelse af det, man herhjemme kalder en lokalplan, hvilket også i Tyskland tager en vis tid.

Landsskatterettens bemærkninger og begrundelse

Af de dagældende bestemmelser i registreringsafgiftslovens § 1, stk. 1, og § 3a, stk. 1, fremgår følgende:

»§ 1. Der svares afgift til statskassen af motorkøretøjer, som skal registreres efter færdselsloven, og af påhængs- og sættevogne til sådanne motorkøretøjer. Afgiften svares i forbindelse med et køretøjs første registrering, medmindre andet følger af bestemmelserne i denne lov. (...)

§ 3a. Efter ansøgning kan de statslige told- og skattemyndigheder meddele tilladelse til, at afgiften af registreringspligtige motorkøretøjer, der registreres med henblik på tidsbegrænset anvendelse her i landet, kan betales efter reglerne i stk. 2, når

1) motorkøretøjet tilhører en udlænding og af denne benyttes her i landet under et tidsbegrænset ophold eller

2) motorkøretøjet af en virksomhed eller et fast driftssted, der er beliggende i udlandet, stilles til rådighed for en herboende med henblik på erhvervsmæssig og privat anvendelse i det pågældende udland og her i landet, når beskæftigelse ved virksomheden eller det faste driftssted udgør den pågældendes hovederhverv.«

Artikel 39 i EF-traktaten har følgende ordlyd:

»1. Arbejdskraftens frie bevægelighed sikres inden for Fællesskabet.

2. Den forudsætter afskaffelse af enhver i nationaliteten begrundet forskelsbehandling af medlemsstaternes arbejdstagere for så vidt angår beskæftigelse, aflønning og øvrige arbejdsvilkår.

3. Med forbehold af de begrænsninger, der retfærdiggøres af hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed og den offentlige sundhed, indebærer den retten til:

a) at søge faktisk tilbudte stillinger

b) frit at bevæge sig inden for medlemsstaternes område i dette øjemed

c) at tage ophold i en af medlemsstaterne for der at have beskæftigelse i henhold til de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser, der gælder for indenlandske arbejdstageres beskæftigelse

d) at blive boende på en medlemsstats område på de af Kommissionen ved gennemførelsesforordninger fastsatte vilkår efter at have haft ansættelse der.

4. Bestemmelserne i denne artikel gælder ikke for ansættelser i den offentlige administration.«

EF-domstolen har den 15. september 2005 afsagt dom i sagen C-464/02, Kommissionen mod Danmark. Af dommen fremgår bl.a. følgende:

»75 Med henblik på at fastlægge, hvilke begrænsninger der i artikel 39 EF opstilles for, at Kongeriget Danmark kan opkræve en registreringsafgift, bemærkes, at sagen, der gav anledning til Cura Anlagen-dommen, alene vedrørte den situation, der blev skabt af en leasingaftale med en varighed på tre år, der var blevet indgået mellem et selskab med hjemsted i Østrig og et selskab, der har hjemsted i en anden medlemsstat, og som vedrørte et køretøj, der var bestemt til fortrinsvis at blive anvendt i Østrig. Domstolen understregede i den nævnte doms præmis 35, at almindelige lejeaftaler af kort varighed, såsom leje af et erstatningskøretøj hos et selskab, der har hjemsted i en anden medlemsstat, således ikke var omfattet af tvisten.

76 Når firmabilen i det væsentlige skal anvendes varigt i Danmark, eller når den faktisk anvendes på denne måde, er situationen sammenlignelig med den, der gav anledning til Cura Anlagen-dommen.

77 Under disse omstændigheder er det lovligt for Kongeriget Danmark at opkræve registreringsafgift af et køretøj, der af et selskab, som har sit hjemsted i en anden medlemsstat, stilles til rådighed for en dansk bosat arbejdstager.

78 I denne situation er en ligebehandling af de omhandlede arbejdstageres og de øvrige i Danmark bosattes anvendelse af en firmabil således lovlig for så vidt angår opkrævningen af en sådan afgift, og tilstrækkelig til at begrunde hindringen af arbejdskraftens frie bevægelighed.

79 Derimod gælder det, at såfremt de i denne doms præmis 76 opregnede betingelser ikke er opfyldt, er den i en anden medlemsstat indregistrerede firmabils tilknytning til Danmark mindre, hvorfor en anden begrundelse for den omhandlede hindring er nødvendig. (...)«

I konsekvens af EF-domstolens dom blev registreringsafgiftsloven ændret, og SKAT har ligeledes i konsekvens af dommen herefter udsendt et genoptagelsescirkulære af 25. august 2006, refereret i SKM2006.518.SKAT.

Det fremgår, at politiet har fundet, at det omhandlede køretøj var registreringspligtigt her til landet. Der er derfor som udgangspunkt indtrådt afgiftspligt efter registreringsafgiftslovens § 1, stk. 1.

Det fremgår tillige, at klager i den omhandlede periode var direktør i det tyske moderselskab, og at han i juni 2003 flyttede tilbage til Danmark, i hvilken forbindelse han medtog den omhandlede bil til Danmark. I årene 2003, 2004 og 2005 frem til regionens afgørelse havde moderselskabet ingen aktiviteter eller omsætning, ligesom moderselskabet havde adresse hos en revisor i Tyskland.

Klageren har endvidere ikke i den omhandlede periode oppebåret løn fra moderselskabet, og han er ikke beskattet af fri bil i moderselskabet. Klager har i perioden anvendt bilen til kørsel i Danmark og tillige i Tyskland i relation til det danske datterselskabs virksomhed og til den af det danske selskab G6 ApS drevne virksomhed.

Uanset at klager er direktør i det tyske moderselskab finder retten under disse omstændigheder ikke, at klager for den omhandlede periode kan anses for arbejdstager i EU-retlig forstand i forhold til det tyske moderselskab, og at bilen i den sammenhæng skulle være stillet til klagers rådighed. EF-domstolens dom i sagen C-464/02 og EF-traktatens art. 39 har således ikke været til hinder for regionens afgørelse om opkrævning af registreringsafgift.

Derfor stadfæstes den påklagede afgørelse.